

סלון הכתיבה של ענת עינהר מציג:

ספורים? מס' 4

ספטמבר 2020

רועי ואני
תמר ירון

הצעדה
ג'יי מקינרני

**סְפִיָּוָה! הוּא מַגְזִין מִבֵּית הַיּוֹצֵר שֶׁל סֵלוֹן
הַכְּתִיבָה שֶׁל עֵנַת עֵינָהָ. בְּכֹל גִּילְיוֹן שֶׁל
סְפִיָּוָה! סְרוּאִים אֹר לְרֵאשׁוֹנָה זֹג סִיפּוּרִים
בְּעִבְרִית: הָרֵאשׁוֹן, סִיפּוּר קֶצֶר מִן הַסְּפָרוֹת
הָעוֹלָמִית שֶׁמִּתּוֹרְגָם מֵאֲנִגְלִית עַל-יָדֵי; הַשֵּׁנִי –
סִיפּוּר שֶׁנִּכְתַּב בְּמַסְגֶּרֶת הַסֵּלוֹן לְכְּתִיבָה, וּמוֹדֶפֶס
כֵּאֵן לְרֵאשׁוֹנָה.**

**לַחַיִּי הַסִּיפּוּרִים וְאוֹהֲבֵי הַסִּיפּוּרִים!
עֵנַת**

**אֵמֶנִיּוֹת : טַל בֶּן מִנְחֵם, עֵמִית רִימּוֹן, עֵנַת עֵינָהָ
אִיּוֹר הַשַּׁעַר : עֵמִית רִימּוֹן**

ג'יי מקינרני, סופר, תסריטאי, בעל טור ומחבר עוגיות מזל ברשת מזון סיני, נולד בקונטיקט בשנת 1955 וחי כיום בברידג'המפטון ובמנהטן, ניו יורק. מחבר שמונה רומנים, קבצי סיפורים קצרים ומאמרים על יין, בהם הרומן המכונן "אורות בוהקים עיר גדולה", על חוויותיו בתרבות הקוקאין והמסיבות בראשית שנות השמונים בניו יורק. הסיפור העד (the march), פורסם באנגלית בשנת 2009 ומובא כאן לראשונה בעברית.

קורין הסכימה לפגוש את וושינגטון וורוניקה בדיינר ברחוב 52, הם נהגו ללכת לשם להמבורגרים בשבת או לבראנץ' ביום ראשון, כשחיו בשכונה בשנות השמונים. למעלה מעשור עבר מאז שדרכה שם כף רגלה, ומאפי התפוחים המזוגגים ועוגות הקוקוס מתחת לכיפות הפלסטיק נראו כמו מוצגים מוזיאוניים מימי נעוריה האבודים. אבל עכשיו היה המקום גדוש בשוטרים - היא לא ראתה כל כך הרבה לובשי מדים מאז ימיה במרקה בדאונטאון, כשחילקה שם אוכל לשוטרים וכבאים ועובדי תברואה ופועלי פלדה שהתכנסו יחד בחורבות העשנות. היא הכירה כמה שוטרים בעת ההיא, אבל החברים כאן נראו פחות מאירי פנים, קפוצים ומסוגרים ואין בהבעתם שום רמז לשותפות גורל. אותו רגע של סולידריות, של זרים המנחמים זה את זה ברחובות, של ברוקרים המחבקים כבאים ומנופפים לשוטרים לשלום, הרגע ההוא נידף אל דפי ההיסטוריה. תושבי המטרופולין שינו את פניהם, אם כי פחות מכפי שדימו בנפשם וקיוו לו אז, בימי האנטרקס והפוסטרים של הנעדרים. רובם זכו להצצה נדירה אל היסוד הנעלה ביותר שבהם, וסיפרו לעצמם ששוב לא ישכחו אותו ולא ישובו אל דרכיהם הישנות, דרכים של אנוכיות וקשות-עורף. אבל אז הם חזרו איש-איש לעבודתו וההריסות פונו משם ושוק המניות התאושש. בוקר אחד התעוררת ולא חשבת עוד על היום הנורא ההוא, שכחת מקיומו, עד שנתקלת במקרה בשרידים מרופטים של פוסטר ישן בדרך לארוחת הצהריים. והיה טוב מאוד לא לתת את הדעת על כל החרא הזה במשך כל הזמן שעבר מאז.

היא יצאה החוצה כדי לחכות להם. כבר בעשר וחצי בבוקר היה הרחוב מלא באנשים המתקבצים יחד נגד הקור ונושאים איתם שלטים. כל מה שאנחנו אומרים הוא תנו צ'אנס לשלום. ילד קטן מחזיק בידו שלט אחד שאומר, מלחמה היא טרור, ואחותו, בחליפת שלג אדומה, עם שלט משלה: גייו את התאומות בוש. ראסל נשאר בבית עם

הילדים שהכינו הצגה לכבוד יום הולדתה. אף שהזדהה עם רגשותיה של קורין בנוגע למלחמה הקרבה ובאה, ראסל לא היה פעיל מטבעו. "אני לא משתתף בצעדות", אמר קודם לכן, מוקדם בבוקר, מפגין אותה גאוות-נגד שנהג לסנן לפזמון המסורתי הזה שלו - "אני לא רוקד".

כשהביטה דרומה במורד המדרכה וחיפשה שם את וושינגטון ורוניקה, חזה דימה להימחץ משהבחינה בדמות מוכרת - הצעד הנרפה הנחפז מתחת למעטה של מעיל פולו מצמר גמל, בלורית בצבע חול מתנפנת ברוח, תיק בד תלוי מכתפו כמו שריד של כנף קדמונית. היא חיכתה משותקת לבואו, צופה באזעקת התהפוכות בחזותו הלא-ערוכה לה, מהלך מהיר מהלם למגינת-לב, המבשר על פטור גלוי מגינונים כמו איזו-הפתעה-נעימה.

"יכולתי לנחש שתהיי כאן", אמר כשנישק את לחיה.

"האמת היא שבדיוק חשבתי עלייך", אמרה, והצהרתה צרמה באוזניה ברמיזתה לצירוף מקרים: הרי זה היה כך מדי יום ביומו כמעט, למרות העובדה שהם לא התראו למעלה משנה - מאז אותו לילה מושלג בכיכר מחוץ למרכז לאמנויות הבמה של ניו יורק, כששניהם היו בדרכם לראות את מפצח האגוזים עם בני משפחותיהם.

בינתיים הוא גזל יותר זמן במחשבותיה משעשה זאת בפועל. הם החליפו אז אימיילים ומאוחר יותר הוא התקשר מטנסי והשאיר לה הודעה. זה היה לפני חמישה חודשים, ב-11 בספטמבר.

"זאת אומרת, חשבתי על הימים ההם בדאונטאון, במרקיה. העניין הוא..." היא החוותה בידה לעבר ההמון עם השלטים. "שבשבילי הכל חוזר לשם. ההפגנה - המלחמה." "כן", אמר. "לפחות זאת השאלה, לא? הם גרמו לנו להאמין שמה שקרה אז מצדיק את המלחמה שלהם." הוא נאנח. "לא ידעתי שזה קורה, האמת. הצעדה, אני מתכוון. הייתי בדרך לשדה התעופה ודי נגררתי לפה. גרתי קצת אצל חבר במעלה הרחוב." הוא הצביע לאחור, מבקש לתת משנה תוקף לדבריו. "מכרנו את הדירה שלנו במסגרת הסכם הפרידה."

היא נמנעה מלהגיב על המשפט האחרון, שאישר כי הוא נפרד מאשתו.

"אתה חוזר לטנסי?"

הוא הנהן. "אשלי באמת מצאה את המקום שלה שם - היא הולכת לבית ספר לבנות

בנשוויל ונראה שהיא אוהבת את זה."

"זה טוב."

"מה עם הילדים שלך?"

"הם בסדר. הם נהדרים." היה חשוב להדגיש את רווחתם, שהרי ככלות הכול, הילדים היו המכשול הקטלני ביותר בפני פרשת אהבתם.

"איך אמא שלך?" היא הרגישה כאילו הם משתתפים בהצגה לעיני צופים בלתי נראים, אבל לא ידעה איך לפרוץ את השבלוניות של שיחת הנימוסין הזאת.

"טוב, זה עניין אחר," הוא אמר. "לא כל כך טוב. היא היתה חולה. סרטן."
"אלוהים. לוק. אני כל כך מצטערת."

"זה היה קשה, אבל הפרוגנוזה קצת מעודדת."

"היא בטח שמחה שאתה שם, איתה."

הוא משך בכתפיו וסילק את שערו ממצחו - מחווה כה מוכרת עד שפשטה בה חולשה.
"מפצים על זמן שאבד."

"אני שמחה בשבילך. אתה עובד?" הוא היה עובר אז מדבר לדבר, בימים שהם עבדו יחד במרקיה בדאונטאון, מנסה להחליט מה לעשות עם המחצית השנייה של חייו.

"אני מנהל קרן קטנה."

"מה עם הספר?"

"אלוהים, כמעט שכחתי מזה. אולי פעם. ואת? מה עם התסריט?"

היא סיפרה לו על השחקן ששיתף איתה פעולה, מבלי לציין ששיתוף הפעולה ההוא פג לפני שבוע.

"מעולה. אני אחפש את זה במתחם הקולנוע בקול ספרינגס."

הפורמליות הנוקשה של חילופי הדברים ביניהם התישה אותה. פעם היא היתה מוכנה להפוך את חייה למענו, ובמהלך השנה האחרונה נאבקה בעצמה ללא הרף כדי להשתכנע שהם נהגו כראוי.

ל טוב ולרע, בואם של וושינגטון וורוניקה חילץ אותם מסכנת האינטימיות. קורין ערכה ביניהם היכרות, ואגב כך נזכרה שגם הם היו מחוץ לתיאטרון בלילה ההוא, שבו הסתיים למעשה הרומן ביניהם. הפגישה איתה במחיצת בעלה וילדיה העירה את ייסורי המצפון שלו, והלהט שלו כלפיה כבה. הוא אמר לה אחר-כך שלא יהיה מסוגל להיות הסיבה לפירוק משפחתה.

"סליחה שאיחרנו," אמרה ורוניקה. "לחץ בהאיץ. ואז היינו צריכים למצוא חניה."

"סכנותיו של הזוג הפרברי," אמר וושינגטון, עדיין נבוך מהיותו עוד נוסע בכביש המהיר

מצפון לדרום - גם זאת תוצאה מהמתקפה. הם התחילו לראות בתים בקונטיקט בחלוף שבוע מהאירועים ההם.

"את נראית מצוין," אמרה ורוניקה לקורין.

"גם את."

"כדאי שאזוז מפה ואנסה לתפוס מונית," אמר לוק.

היא לא רצתה שיילך; אף שהיתה ההצגה הפומבית שלהם מגושמת מאוד, היא קיוותה שיצליחו לדבר עוד כמה דקות. פתאום פחדה שלעולם לא ישובו לראות זה את זה. הם עמדו רגע על המדרכה, הקור המר חדר אל סוליותיה והיא התלבטה בינה לבינה מה תהיה צורת הפרידה שלהם.

הוא רכן אליה ונישק את לחיה, רפרוף בלוריתו הפרועה על פניה היה מוכר עד כאב. אם היה לה איזה ספק לגבי מצב-רוחו ברגעים האחרונים, הרי שידעה עכשיו שהוא אומלל בדיוק כמוה. הוא חילץ מעצמו חיוך עגום לפני שפנה והלך מערבה. היא הביטה בו נעלם לאטו בזרם הצועדים המצטופף והולך.

"מה יהיה עם החום המזדיין הזה?" אמר וושינגטון ונד בראשו בשעה שארבעה שוטרים יצאו מבית הקפה. בחורים לבנים זעופים וגדלי-גוף, מקושטים בכלי נשק, מושכים את מכנסיהם על מותניהם ונמנעים מקשר עין עם האזרחים, מפגינים כך רעות קודרת של כוח צבאי בשטח אויב.

קורין טלטלה את ראשה. שום דבר לא נראה לה ממשי עכשיו, נחישותה נידפה ממנה יחד עם התרעומת הנזעמת על המלחמה שתפרוץ ממש בקרוב, כתשעת אלפים ושש מאות קילומטרים מכאן.

"אני לא אוהב איך שהחרא הזה נראה," אמר וושינגטון. "אולי כדאי שתכניי שלט מטומטם משלך: אחותי התחתנה עם שוטר."

רגע לא היה לה מושג על מה הוא מדבר; ואז היא הבינה שזו האמת לאמיתה. אחותה התחתנה עם שוטר. עוד תוצאה לא סבירה של זמנים לא סבירים.

היה כוח מעודד בהשתייכות להמון, מהכניעה לרצונותיו. הם התמזגו בקהל שזרם מזרחה לשדרה השנייה, לצדם שלט שאומר, קופא לי התחת למען השלום. האוויר היה קר עד כדי כך שהבל נשימתם הצטייר בבירור באוויר כשהם נלחצו קדימה וניסו להביט הלאה. מסילת רוזוולט איילנד נשקפה ממרחק. מבטה של קורין נמשך אל שלט עם הכתובת

”ילדים נגד המלחמה” שנישא בידי ילדה קטנה ממש מאחוריה. אולי לא היה מזיק שהילדים יראו את זה, חשבה.

לוק היה המום ממראה התאומים שלה מחוץ לתיאטרון באותו לילה. היא זיהתה את התדהמה בעיניו. בו ברגע ידעה שהמפגש המקרי ההוא חרץ את גורלה, אף שהם עשו כל מאמץ כדי להתאושש ממנו במשך כמה ימים של דיונים מיוסרים. ואמנם לא היה בזההגיון, מפני שהוא ידע על משפחתה למן ההתחלה. למעשה, התוכנית היתה לספר הכל לבני זוגם מיד בתום חג המולד.

כשהגיעו לבסוף לשדרה השנייה, פנתה הצעדה צפונה, אף שיעדם הסופי, האו”ם, נמצא כעשרה בלוקים דרומה ומזרחה. וושינגטון קפץ שוב ושוב מעל לראשי האנשים, מנסה לשלוח מבט קדימה. ”למה לעזאזל אנחנו עולים צפונה?” אמר. “הם חסמו את השדרה השנייה,” הסביר להם איזה ילד בכובע סקי שמוט. “אנחנו צריכים ללכת צפונה ולהסתובב חזרה למטה.” “זה לא הגיוני,” אמרה קורין.

”זה מאוד הגיוני,” אמר וושינגטון, “אם הם מנסים להרחיק אותנו מהאו”ם.” פעם אחר פעם נשמעו צופרי מכוניות מחרישי אוזניים. הצועדים שטפו את המדרכות, גדשו את הרווחים בין כלי הרכב כמו טיט, חסמו את התנועה הפונה אל הכיוון הנגדי. עכשיו היה הכל לא מציאותי עד היסוד. קול ממגאפון הורה להם להמשיך צפונה. “הם מנסים לפזר אותנו,” אמר האיש שהלך לצדה, והשלט שלו, עם ראשי נפץ ריקים, הציג קריקטורות של בוש, צייני וראמספלד, ראשיהם פעורים וכתרים נישאים מגולגלותיהם על צירים.

”אני אוהבת את השלט שלך,” היא אמרה.

”הם מנסים למנוע מאיתנו להגיע לשם, הזונות.”

”זה דפוק או מה?” אמר וושינגטון.

ורוניקה אמרה, “אני שמחה שלא הבאנו את הילדים.”

”היי, זה היה יכול להיות חינוכי בשבילם,” אמר וושינגטון. “שיעור ברמיסת הזכות

החוקתית המזדיינת שלנו להתאסף.”

”למה הם עושים את זה?”

”מושל רפובליקני וראש עיר שמוצץ לנשיא שלנו. זה מה שקורה פה,” אמר וושינגטון. קורין וורוניקה הניחו לו לצעוד לפניהן, מאחר שבקושי דיברו זו עם זו כחודשיים-שלושה.

ורוניקה לחצה בחום את הכפפה של קורין. ”מה איתך?”
”בסדר גמור. הילדים נהדרים.”

”ואתם שניכם?”

”טוב, ראסל לקח אותי לבולי אתמול בלילה לכבוד ולנטיין.” היא תהתה לאן, ועם מי, היה לוק אתמול בלילה - אם יש מישהי בחייו עכשיו, שאלה שהיססה להעלות לפני השטח: אהבת נעורים, איזה נערה דרומית עם שיער מנופח ומבטא מתוק כמו סירופ. ”וושינגטון בישל את העוף סצ'ואן המפורסם שלו ופתחנו בקבוק של סיידר מבעבע.”
”זה נשמע נחמד.”

”זה נשמע משעמם. אבל משעמם עדיף על בילויים-עד-הבוקר ומכנסונים מוזרים, אני חושבת. לא יודעת, אני שונאת את הנסיעות ואני מתגעגעת לעיר, וכל האמהות האלה שהפסיקו לעבוד בשביל הילדים הן פשוט שיבוט אחד גדול. קשה לי להחליט מה יותר מפחיד בעיניי - שהילדים שלי יידחו על ידי החברים שלהם או שיגדלו להיות בדיוק כמוהם.”

בינתיים תהתה קורין אם לוק מאושר, ואם היתה רוצה שהוא יהיה מאושר. כן, ברור שהיא רוצה. אלא שהיא גם רוצה שהוא יחשוב עליה ושיתהה לפעמים, כמוה, אם הם באמת עשו את הדבר הנכון.

ברחוב 63 קיבלו את פניהם פלנגת שוטרים ושורת מחסומים. שוטר אדום-פנים עם לחי מצולקת שילח את אלתו צפונה.

"מה הטעם לדחוף אותנו לאפטאון?" שאלה אותו קורין.

"תמשיכו לזוז", השוטר אמר.

הרחוב הבא נחסם אף הוא.

"היי, בנאדם", אמר וושינגטון, "אנחנו גרים בבלוק הזה."

"אנחנו צריכים לראות תעודות זהות", אמר השוטר.

"אדוני השוטר, אני לא מבינה", אמרה קורין. "אנחנו לא מנסים לעשות בעיות. אנחנו רק

מנצלים את הזכות החוקתית שלנו לחופש הדיבור ולהתאספות בדרכי שלום."

"תמשיכו לזוז."

וושינגטון אחז בזרועה והרחיק אותה מהמחסום.

"למה הם עושים את זה?" היא דרשה לדעת.

"למה הם כאלה? הם לא מתנהגים ככה במצעד

של יום פטריק הקדוש."

"בדיוק", אמר וושינגטון, ידו עדיין על זרועה.

”גם אם הם אוכפים איזה פקודה מגוחכת,“ אמרה ורוניקה, ”הם יכולים לפחות להתנהג כמו בני תרבות.“

פניהם של השוטרים הזכירו לקורין את התמונות ממצעדי המחאה של השחורים בסלמה ובבירמינגהם בשנות השישים.

”זאת שערוריה, זה מה שזה.“ הדוברת היתה בלונדינית וואספית בגיל העמידה עם גומיית קטיפה שחורה בשערה ומעילון מינק, קצת חריגה בקרב הקהל הזה. היא העלתה בדמיונה של קורין מעין גרסה מבוגרת של האקסית של לוק, סאשה, שנראתה מפעם לפעם בכל מיני תמונות במדורי הרכילות בעיתונים. בקדמת הצעדה זימר הקהל בקריאות רמות, הפזמון נע לפה ולשם לאורך הטור, נאסף אל פיות הצועדים וחלף על פניהם עד שהתפוצץ והתפגר כשהגיעו לרחוב 65, וגם הוא היה חסום.

”מגוחך,“ אמרה קורין.

”הכול חלק מהתוכנית,“ השיב וושינגטון.

”איזה תוכנית?“

גבר זקן עם שיער אפור ארוך וזקן, לבוש מעיל צבאי, צעק אליה מבעד להמולה, ”הם לא רוצים שנתקרב לאו”ם או למצלמות.“

”מי זה 'לא רוצים'? זאת אמריקה. זאת ניו יורק, בשם אלוהים. מי הורה על זה? מפכ”ל המשטרה? ראש העיר הצולע שלנו? החתיכת טמבל הזה בבית הלבן?“ אי-הצדק הרתיח את דמה. ההכרה בכך שהמתקפה היא על העיר מנוצלת כעת להצדקת מלחמה מפוקפקת היתה קשה מנשוא.

כשהעיפה מבט קדימה, ראתה גלובוס ענקי, קוטרו כשלושה מטרים והוא עשוי מאריג רך ונישא בידי ההמון.

”של מי הרחובות? הרחובות שלנו!”

קורין הצטרפה לזמרה. כעסה היה צדקני ומשחרר. היה לה קר, אוזניה ובהונותיה עיקצצו מהכפור. אם ביקשו השוטרים להסית את הקהל לכדי אלימות, הרי שעשו עבודה די טובה.

”של מי הרחובות? הרחובות שלנו!”

היא היתה אדם קר רוח, אם לשניים, אבל חשה כאילו היא משילה מעליה דבר-מה, מרסקת משהו, נסחפת לטירוף.

”של מי הרחובות? הרחובות שלנו!”

כשראתה את הפנים הזועמים סביבה, עלה בעיני רוחה מחזה פתאומי של תוהו ובוהו הגורף את העיר, עשן מיתמר מאבני הקירות... לבסוף, ברחוב 71, הובילו אותם מזרחה. כשהתקרבו לשדרה הראשונה, עברה שמועה בקהל שגם היא נחסמה, ונדמה שהם הגיעו לשווא. הלאה משם התנשאו מעליהם שוטרים רכובים על סוסים. היא עדיין קיוותה למצוא בר-סמכא שתוכל לשוחח עמו, להסביר לו מה היא מטרם המשותפת. אבל היא חשה בחרדה גואה סביבה, בזעם ובאיבוד עשתונות שאיימו לחצות את הסף. הם עוצרים מפגינים!”

”תחזרו אחורה! הם עוצרים אנשים!”

”בני זונות!”

”הם הכו אותנו!”

פרשי המשטרה החלו לנוע קדימה בעוד הקהל שלפניה נהדף לאחור והפך עמו את תנופת המצעד, עד שחשה שהיא נידפת אחורנית, אל ההמון שנדחק אל המדרכה בעברו הדרומי של הרחוב. בקבוק מים מפלסטיק חלף באוויר בקשת והפליג רגע על ראשו של אחד השוטרים. קריאות מצוקה, קללות וצרחות אימים עלו מהצומת. שלושה שוטרים רכובים על סוסים ריחפו לעברם מתנשאים על רקע השמים, וקורין זיהתה אחד מהם. פתאום ניצת בה שמו: סְפִינְטִי.

היא נדחפה קדימה כנגד הזרם הנסוג לאחור.

ספינטי ישב על סוסה אדמונית כבירה ונשא את אלתו אל על כמו לפיד בוער, המושכות היו שמוטות בידו השמאלית, עיניו נעוצות אי-שם מעל לראשי ההמון ואף הלאה מהם.

GIVE
PEACE
A CHANCE

”שוטר!“ היא צעקה. ”השוטר ספינטי!“

השוטר הביט סביבו, סקר את פני האנשים, אלתו אחוזה בידו בהיכון.

חלל נפער לרווחה ברחוב לפניו. נער במעיל דובון כחול שכב שם ופניו מוטלים על המדרכה, פס כהה נצץ בשער הפשתן שלו, וצבעו דומה כל כך לגון שערו של בנה, עד שלמרות פער הגילים ביניהם היה עליה לסלק מדעתה את התחושה כי זהו בנה, גרמי, השוכב שם ומדמם.

היא אותתה בידה אל ספינטי מקצה המעגל המצטופף סביב הנער והסוסה וחשה מגוחכת מאוד, מבלי לרדת לעומקן של כוונותיה. ”זאת קורין,“ היא אמרה. ”מהמריקה.“
הוא הביט בה ללא רגש.

היא לא ידעה מה לומר. היא רצתה להבקיע דרך תאוות הדם שלו ולהעלות בזכרונו את אנושיותו, לשאול אותו איך זה יתכן, להזכיר לו שכאשר הם נפגשו פעם היתה ארצם נתונה למתקפה והאזרחים תלו את מבטיהם בו ובדומיו בבקשה שיגנו עליהם. היא רעדה וחשה כאילו לסתותיה ננעלו בפיה. ”חילקנו לכם אוכל,“ אמרה לבסוף. ”היינו גאים בכם.“

ספינטי בהה בה ללא רחם. לבסוף הנמיך את אלתו, סובב את סוסתו וחזר אל הצומת, שם התגודדו תריסר מחבריו.

שתי נשים כרעו על ברכיהן כדי לבחון מקרוב את הנער שנאנח בכאב. אולי הוא נאנח עוד קודם לכן והיא לא שמה לב. קולות מאחוריה פילסו את הדרך לרופא שניגש לשם, מגיח מן הקהל לבוש בחליפה תרמית בצבע כתום בהיר, ציצות שיער כסופות-אפורות פורצות משני עברי ראשו הקירח.

ושינגטון הופיע לצדה פתאום, אימץ אותה אליו ככל שהוסיפה לרעוד בפראות בצהרי היום.

”הוא נתן לנו טרמפ הביתה לילה אחד,“ היא אמרה. ”לי וללוק. הוא אהב ארבע סוכר בקפה שלו. הייתי מכינה לו כל פעם קנקן חדש. מה בכלל עשינו שם במקום ההוא?“
ושינגטון כיוון אותה מערבה, הרחק מהצעדה. ”אולי רק ככה, ביום חורפי קר, אתה יכול לשמור שלא יפרצו מהומות.“

היא לא הפסיקה לרעוד. ”אני רוצה ללכת הביתה,“ אמרה. ”אתה חושב שזה יהיה בסדר אם אני אלך הביתה עכשיו?“

הם הציעו לה טרמפ למרכז העיר, אבל היא לא יכלה לשאת אפילו את קרבתם של חבריה. בסופו של דבר מצא לה וושינגטון מונית בשדרה החמישית. ורוניקה חיבקה אותה לפני שנכנסה פנימה, ונהג המונית נסע משם בתזזית מדוכדכת, בלם והאיץ

במורד השדרה. היא חשבה על הנער עם ראשו הסדוק ועל כל הבנים שידממו וימותו בקרוב ברחובותיהן הרחוקים של ערים זרות, וביקשה לצעוק לנוכח כל האיוולת הזאת. היא רצתה לסטור בפניו של ספינטי.

היא רצתה לגייס את הבנות התאומות של ג'ורג' ווי' בוש. אבל יותר מכל היא רצתה לראות את לוק. היא השתדלה למלא את חובתה

האזרחית ככל יכולתה, אבל נמאס לה לנסות לעשות את

הדבר הנכון, אותם נסיונות להיות אדם טוב ואמא טובה

ואישה טובה לבעלה. היא רצתה לחיות למען תשוקותיה

ולשכוח, ולו לזמן מה, מצרכיהם ומרצונותיהם של כל

השאר. היא רצתה מה שרצתה. היא רצתה את לוק.

היא רצתה שהוא יזיין אותה עד אובדן חושים. תמיד היא

שנאה את הביטוי הזה, אבל עכשיו, פתאום, היא הבינה

אותו בשלמותו. ברגע זה, להזדיין עד אובדן חושים היה

הדבר היחיד המתקבל על הדעת.

”את צריכה לרדת במערב ברודווי, גבירתתי?”

”מערב ברודווי, כן. בפינה של הדראגסטור.”

בשעה שהתקרבו אל בית המגורים שלה, ניקבה קרן

שמש את השמשה הקדמית וסימאה אותה כהרף עין.

במשך שנים היה החלק הזה של העיר קודר מאוד

בשעות אחר הצהריים, שקוע בצל עד צוואר.

הם קראו לזה ”אור בחשיכה”.

תמר ירון, נולד בקיבוץ עין חרוד וכיום מתגוררת בתל אביב. למדה קולנוע והקימה בתל אביב את ג'אמפ קאט, בית ספר לעורכים ואנימטורים, שאותו היא מנהלת עד היום. הסיפור רועי ואני נכתב במסגרת סלון הכתיבה של ענת עינהר.

היום ראיתי את רועי. גם את אמא שלו ראיתי. זה הם. האם, הבן, הבניין. רועי. התרגשתי כמו לקראת מכר ותיק. בן כמה אתה? שאלתי חישובתי, 2011, 2017. בן 6.

רועי נולד בחיי באחד מהלילות של יולי 2011. בעצם בלילה מסוים מאוד, ליל ההפגנה הראשונה. חזרתי הביתה נרגשת ודביקה אחרי צעדה ממושכת בעיר. "יש כאן לפחות ארבעים אלף," התלהב אז ענר, החבר שלי. "אולי חמישים," הוא קרא וטיפס על ראש הספסל כדי לצלם ממבט על. "עשרים אלף," חישב אחד שעמד לידינו, לפי נוסחת שטח-נפח משלו. "מקסימום עשרים וחמש."

"יבואו עוד, נטיס אותם קיבינמט את הבני זונות." ענר היה סמוק ומזיע ונתתי לו מים. זה היה התפקיד שלי בהפגנות.

"שמאלנים הביתה!" צרח אחד, רזה ועצבני עם דגל ישראל ביד.

"מפגינים בשבילך, אדיוט!" ענר צעק. משכתי אותו משם.

"כמו ילד מוכה שממשיך לאהוב את אבא שלו," אמרתי.

המתופפים לפנינו התקבצו למעגל, הולמים מקצבי מלחמה. מעלינו עמדו צעירים במרפסות השכורות ביוקר שלהם ומחאו כפיים.

"צאו מהמרפסת, המדינה קורסת," ענר צעק ולקח את המגפון של הנמרצת מחד"ש וחזר וקרא שוב ושוב עד שהתחלנו לחזור אחריו. המשפט התנחשל והיה לקריאה שעברה לאורך ההפגנה. התופים הלמו.

ענר ליווה אותי אלינו הביתה. הוא לקח משם את האוהל הצהוב ואת ערכת הטיולים ויצא להתנחל בשדרה. התקלחתי, עשיתי לי תה, ישבתי במיטה וכתבתי ביומן על מראות שרציתי לשמור בזכרוני. ואז, מאוחר יותר, נשמע בכי מהבניין הסמוך. הבכי ההוא הרעיד את הלילה. יש תינוק חדש בשכונה, חשבתי, מזל טוב.

”די לבכות!” שמעתי אישה צועקת, ”מה עוד אתה רוצה מהחיים שלי?”
התינוק צרח עוד יותר.

אהבתי לראות את האוהלים שפלשו בלי חשבון לשדרה, מפרים את הסדר הישן ויוצרים סדר חדש. הלכתי כל ערב, לראות מה חדש ולבקר את ענר שהסתובב עם המגפון וצעק טקסטים של זילכה ומרקס. הכתבים אהבו לראיין אותו. בימים ניסיתי להציל את חנות הפרחים שלי, שוש בשינקין. אהבתי את הרגע הראשון של היום בחנות שלי. לפתוח את הדלת ולצעוד פנימה באפלולית, לנשום את הטחב והירוקה, לתת לעיניים להסתגל, שיתחדדו לפני כתמי הצבע, כמו תפרחות שמתעוררות בערוגה. אמריליות וחרציות ירוקות, ציפורנים סגולות ורודות לבנות, בבונג ופרחי עד, ענפי הדס ושושן צחור שהריח שלו היה מרחף באפי כמו משט בגן עדן. אבל פרחים נעשו למותרות. ההכנסות הלך והצטמקו, שוב לא יכולתי להעסיק עוזרים, עשיתי הכל לבד. כעסתי על הארנונה המוגזמת, על בעל הבית שלא מתקן כלום ומעלה את השכר דירה משנה לשנה, על הממשלה.

מדי לילה, בין אחת לשתיים, נשמע הבכי של התינוק מהחלון הפתוח.
"שה ששה" אולי היא תלחש, "נומה נומה" אולי היא תשיר, הבכי ייחלש, הגוף הקטן
יירגע אל החיבוק, נשימתו תשקוט.
"די עם זה!" צרחה מתעקשת. בכי, צעקות, בכי, צעקות.

את הקפה של הבוקר הייתי שותה בשדרה שהפרידה בין בריקסון לשינקין, בין הבית
לעבודה. מאשה חילקה מאפים לאוהלים והצטרפתי אליה עם תרמוס של תה צמחים.
בוקר אחד הגעתי לחנות ומצאתי פתק אדום מחברת החשמל. ניתוק עקב אי-תשלום.
הפרחים נותרו בלי מזגן באמצע הקיץ. התקשרתי לבנק, התחננתי שיאשרו חריגה. רצתי
לבנק, רצתי לחברת חשמל. עד שחיברו מחדש נבלו כמה אלפי שקלים. הריח היה נורא.
בפיצוציה ממול התחילו למכור שתילים בחצי מחיר, אמפם הציעו זרי חמניות בעשרים
שקלים. לקחתי הלוואה.

עכשיו רועי ואמא שלו מתמהמהים ליד השלט של עזרה וביצרון שמודיע: 'אני חולם
להביא שלום עולמי ומשתלט על הנוף מול החצר של בריקסון 7. הבניין בשיפוץ
ומסדרים להם גינת חצץ עם צמחי צל, מעוטרת וינקה סגולה בפריחת עד. בטח תקום

פה גדר אלגנטית ממתכת אפורה, מדרכת זיגזג באפור, סיד חדש, כמו ברוב הבניינים המשתפצים ברחוב. רק ענפי אזדרכת עבים, ישישים, נשזרים מעל השער, יונקים מים משורשים עמוקים.

אני מתחבאת מאחורי השלט, צופה ברועי ואמא שלו, אולי סוף סוף אזכה לראות את פניהם.

ענר התמקם אז בצוות ההסברה של המחאה. הטלפון שלו היה קבוע בממתינה, הוא לא היה מתקשר אלי בחזרה. הייתי מוצאת סימנים שביקר בבית בזמן שהייתי בחנות. פגשתי אותו במקרה, בהפגנת העגלות, בקשתי שיבוא בלילה ונדבר. "את מכורה להתחלות," הוא אמר, מאוחר יותר באותו לילה.

"ואתה לא?" ערמתי את התחתונים והגרביים שלו מהמגירה והכנסתי לתרמיל. גם אחרי שנה שגר כאן לא היו לו יותר מדי חפצים.

"אולי," הוא משך כתף. "אין לי מספיק נסיון."

חשבתי שזו עקיצה על פער הגילים ביננו. הוא נהג להזכיר את זה די הרבה, את שבע השנים שבינינו.

"והחנות? בוקר בוקר, חמש שנים?" טענתי נגדו, עניינית.

"את מפחדת לעזוב, בגלל החובות."

"אהה."

"את מבינה מה הבעיה שלך? התמדה. לא סתם את מפחדת לעשות ילדים."

שתקתי בעלבון. נדהמתי מכך שהמחשבות הכמוסות שחלקתי איתו, שיחות נפש של קירבה, הפכו בן רגע לכלי נשק לשם נצחון בכל מחיר.

הוא הולך בשבילי, אמר לבסוף, לשחרר אותי כדי שאמצא לי מישהו יציב ובגילי. והלך לקבלת שבת חברתית במאהל.

"תעזבי את רועי בשקט!"

קול של גבר העיר אותי בשבת, השכם בבוקר. אז יש לתינוק הזה שם ויש לו גם אבא.

האמא רק הרימה קול חזק יותר, מבטאה הכבד זלג בין התריסים. "אתה שקט אתה, לא תגיד פה מה לעשות."

הם המשיכו להתווכח בקול. הפעוט המשיך לצרוח. יצאתי מהמיטה, פתחתי מעט את החלון, נזהרת לא להבריח את היונה שדגרה באדנית. סקרתי את הבניין שתקוע ממש מולי, ענפי עצי האזדרכת שנטעו מייסדי הבניין הסתירו אך בקושי צינורות שהשתלשלו בעירבוביה על קירות מטונפים בצואת עטלפים. כמה חבלי כביסה, מזגנים בולטים. כמו פריסקופ חי עברתי תריסול אחר תריסול עד שנדמה לי שאיתרתי את מקור הקולות שממול, קומה אחת מעלי ימינה. קומה רביעית מתוך החמש. היה לאישה קול גרוני, לא גבוה במיוחד, לא צרוד או מעושן, אבל חזק ומלא יאוש.

"אז מה? תתמודדי." כך אבי היה אומר כשהייתי מספרת לו על הקשיים בחנות. "תמשיכי או שתסגרי."

"כשאין כסף מוותרים קודם כל על פרחים ועל המנוי להארץ," התנצלה לקוחה קבועה שהצטמצמה לזר של 50 שקל.

מיום ליום האוהלים התפתלו כמו נחל אל הים. בצפון ליד הבימה ניצב אוהל המנהלה, מרכז התקשורת. אפשר היה לזהות את הפעילים הראשונים שהתפרסמו בן לילה, מנהלים שיחות, מתראיינים, רושמים רשימות. ממש ליד הקימו אוהל-מטבח פתוח לכל. אנשים הביאו אוכל, היתה קופה לתרומות. הקבוצה של הגברים הגרושים היתה הקולנית מכולן. הומלסים התערבבו בין הצעירים. דיווחו על הטרדות מיניות וריח של חרא בגינות. משוררים קראו שירה, זמרים ידועים שרו באנפלאגד. במאהל האוניברסיטה פרופסורים הרצו על כלכלה וחברה. בכל פינה אנשים התאחדו לרגע, לפרלמנט עממי. הייתי עוקפת את 'שדרת האוהלים 52', האוהל הצהוב עם החתימה של הגרפיטי של ענר. האוהל ההוא, שהיה הבית שלנו בשנטיפי ובחוף הבונים ובנחל ערוגות, ננעץ עכשיו ליד המדרכה מול רחוב כרמיה.

שקלתי לקחת אוהל ולהצטרף אבל פחדתי. "הנה זאת עם הדירה של סבתא ירדה אל העם," יכולתי לשמוע את ענר בדמיוני, צועק במגפון על פתח האוהל.

בשכונה התחלתי לחפש את אמא של רועי, אבל לא מצאתי את פניה, כפי שראיתי אותן בעיני רוחי, אצל אף אחת. כל לילה המשיכו היללות, האור היה נדלק, היא תמיד התייצבה לקריאתו. הוא בוכה ובוכה, מותש אך לא נואש, קולה הגרוני עונה, לא נח מזעפו. אולי זאת אהבה, אני חושבת. אולי זאת אמהות, מה אני יודעת?

השוטרים בהפגנות לא היו אלימים. פוליטיקאים חיפשו איפה להצטלם בין האוהלים, גופי תקשורת הקימו עמדות שידור בשדרה. מונו ועדות. ראש הממשלה הודה שלא היה קשוב מספיק. ואז הגיעה ההפגנה של המיליון כלומר חצי מיליון כלומר ארבע מאות אלף ומי ישיר קודם, שלמה או אייל. עמדתי בשולי כיכר המדינה, היה צפוף וחם וצעקתי ונופפתי בשלט שמסרו לידי, הממשלה נגד העם, העם נגד הממשלה. הטלויזיה שידרה מראה-על מרהיב מצפלין. הייתי חייבת לספקים. לקחתי עוד הלוואה.

ערב אחד ענר בא לבקר. סיפרתי לו על החנות ועל הדדליין של הסגירה, בכיתי והוא חיבק אותי וניחם וליטף ואחר כך שלף דיסקאונקי וחיבר למחשב. צלילים חמים עטפו אותנו, מלטפים ופולחים: הוא הכין לי מיקס בלוז ליום הולדת. רקדנו, התעלסנו, נרדמנו. "מה זה?" ענר פתח עיניים באמצע הלילה. זה היה הבכי, הכעס. סיפרתי לו על התינוק. שכבנו בשקט, הקשבנו. פתאום ענר התיישב. "אני הולך", אמר וקם מהמיטה. ליטפתי לו את הגב. רועי המשיך לבכות.

בספטמבר צעדנו שוב, הפעם לקריית הממשלה. אבל אחרי שפנינו ימינה לקפלן, קבוצה אחת פרשה לדובנוב. היו להם שלטים מעוצבים, חולצות מודפסות.
"לאן?" שאלתי.

"למוזיאון," ענה אחד, קצוץ שיער אפרפר.

"בנפרד?"

"יש לנו מסר משלנו," הוא אמר. "דמוקרטיה, לא?"

יום אחד הגיעו עובדי הקבלן של העירייה וסילקו את מי שנשאר בשדרה, ואז גרסו וניתצו כל זכר. מרבדי דשא נפרשו במקום האוהלים, נשתלו פרחים. החנות שלי היתה ריקה מפרחים. לילה-לילה רועי בכה מעבר לחלון, התחלתי לבכות איתו.

צריך לדעת מתי לוותר, אמר לי הרואה חשבון. נתנו לי יום אחד להתפנות כדי לא להיות חייבת עוד חודש. עשו לי תוכנית הבראה: הדירה הושכרה, הכסף הוזרם לחשבון החסום לכסות את הקרן והקרן של הקרן והריבית. הלכתי לעבוד במשתלה של פיני בעין חפר תמורת שכר מינימום במזומן וקראוון. עבדתי, עישנתי וישנתי. גראס אורגני מהגינה של פיני. בערבים היינו יושבים בחצר, שומעים מוזיקה, שותקים. נדמה ששכחתי את רעם הרחובות וההפגנות והבנק, את הבכי הלילי של רועי. עדרתי וניכשתי, גזמתי, השרשתי, ריח הפרחים היה לי למרפא. אחר כך היו בחירות, אחר כך חבר משותף התחתן וענר ביקש שנלך ביחד. הוא קצת השמין מאז שנהיה עוזר פרלמנטרי של מישהו ממפלגת העבודה. נשאר ציני, אבל נראה מבסוט מהחיים. החברים בחתונה החמיאו לי על השיזוף והגיזרה שחוטבה בעבודת כפיים. לא אמרו מילה על קמטי השמש והציפורניים השבורות. לקחתי קורס עיצוב אתרים למובטלים מטעם המועצה בעין חפר. נחת מספיק, חשבתי. ענר מצא לי עבודה בתל אביב, קניתי בגדים חדשים ואופניים, פרקתי את הקרטונים שהשארתי במחסן, הספרים שלי חזרו למדפים בדירה בלב העיר.

ביום שישי הראשון עמדתי במטבח מול עץ האזדרכת, קיצצתי צמחי תבלין לסלט העדשים שלי, וצעקה ילדותית התנפצה על אוזני בשטף מילים לא ברורות. רועי! עצרתי להקשיב. "לא רוצה, אמא, עזבי אותי!" הילד צעק.

"תלך לחדר ואל תצא עד שתרגעי!" נשמע הקול המוכר ההוא. הסכין החליקה מידי, חתכה את אצבעי. הרגשתי את הבהלה מאז מתפשטת לי בבטן, נשמתי עמוק. שתיתי מים. סגרתי חלון, שמתי מוזיקה.

השבתות היו קשות לנו במיוחד, לי ולרועי, שכבר הלך לגן. הייתי שומעת אותו מתעורר בקולות של צחוק, מדמיינת אותו משתחל למיטה לחיבוק בין אבא לאמא, אבל בתוך דקות ספורות נשמע מטח זועף, שאגות של שמחה מתפרצת ואז יבבות.

”מה נעשה עם הצעקות האלו,“ אמרתי לשכנתי.

”אל תתערבי,“ היא ענתה. ”צעקות זה חלק מהחיים.”

אבל לא הצלחתי להפסיק לדמיין את אמא של רועי. האם היא פרועה או מטופחת, שמנה, רזה, נמוכה, גבוהה? מאיזו ארץ היא באה? איזה מבטא יש לה? אוקראיני? רוסי? רומני? איך הם הכירו? בעבודה? בשידוך? מאיפה הכסף לדירה? הרי מי שקנה פה דירה או רק שכר דירה, חייב להיות בעל אמצעים. תודה סבתא יקרה על הדירה שהשארתי לי. תודה הורים יקרים שלא התעקשתם לעשות לי אחים.

מתישהו נולד למשפחה של רועי עוד תינוק. הוא לא בכה בכלל, אבל רועי נהיה עצבני יותר, צורח מרה. ההורים הרבו לריב. מדי פעם נשמע קול נעים של אדם מבוגר, אולי סבא שמטפל בו יפה. יום אחד ראיתי ילד קטן זורק עטיפה של ארטיק על המדריכה, הסבא הרים וביקש שיזרוק בפח. הילד זרק. לרגע הייתי גאה ברועי שלי, אבל הם נכנסו לבניין בבריקסון 11. עליתי לגג המשותף של הבניין שלנו להשקיף על השקיעה, ניסיתי להתעלם מהצעקות של האבא על אמא. את בזבזנית, אני לא יצחק תשובה.

היום ראיתי אמא וילד עומדים בכניסה של ריקסון 7. הילד התעצבן קצת, לא רצה לזוז. אמא שלו טופפה לו בעדינות על הגב. ”נו בוא רועי, נעלה.” נעצרת. היא היתה לבושה יפה, מכנסים צרות פרחוניות וחולצת שיפון עדינה בהירה מתנפנפת, רזה מאד, שצרה כהה, אסוף בקוקו קטן. עמדתי שם נרגשת, לבי יצא אל הילד שחור השיער. הטלפון צילצל בידי. ”מה קורה?” ענר שאל.

”רועי?” אמרתי לתוך הטלפון בקול רם והם הסתובבו.

בפתח תקוה כבר השבוע הארבעים ושניים להפגנה העממית נגד היועץ המשפטי שמשהה את חקירת ראש הממשלה. אלף-אלפיים איש. כל מוצ"ש. לפעמים ענר ואני הולכים.

סְפִירַיִם גִּיליוֹן 4 סֶפְטֵמְבֵּר 2020
סֵלוֹן הַכְּתִיבָה שֶׁל עֵנַת עֵינָהָר 0502321425
Anat Einhar בְּפִיִּסְבוֹק